

Alice Oseman

Ίσα να
το παίξουμε
για
τέλεια
οικογένεια!

Ο ΦΕΤΙΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

διόττρα

«Είναι σαφές λοιπόν» πρόσθεσε η Τζέιν
«ότι δεν πρόκειται να επιστρέψει αυτό το χειμώνα».

Τζέιν Όστεν, Περηφάνια και Προκατάληψη

Βιολόγια Άναμπελ Σπρινγκι
16 ετών

Τόρι

ΞΥΠΝΑΩ ΔΥΟ ΩΡΕΣ αφότου με είχε πάρει ο ύπνος. Με κάθε χρόνο που περνάει, έχω την αίσθηση ότι κοιμάμαι ολοένα και πιο λίγο την παραμονή των Χριστουγέννων, μάλλον επειδή αποκοιμιέμαι ολοένα και πιο αργά εξαιτίας του κάπως ανησυχητικού εθισμού μου στο Ίντερνετ. Ίσως καταλήξω να μην κοιμάμαι καθόλου και να γίνω βαμπίρ. Θα μου πήγαινε να είμαι βαμπίρ.

Όμως δεν θα αρχίσω τώρα να γκρινιάζω για τη σχέση μου με τον ύπνο, επειδή είναι Χριστούγεννα και, άρα, η μοναδική μέρα του χρόνου που θα έπρεπε να προσπαθώ τουλάχιστον να μην γκρινιάζω για τα πάντα.

Βέβαια, αυτό δεν είναι τόσο εύκολο όταν ο εφτάχρονος αδελφός σου σε κοπανάει στο πρόσωπο με ένα μαξιλάρι στις έξι το πρωί.

καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο αδελφός μας κληρονόμησε όλα τα γονίδια της ευτυχίας.

Ο Όλιβερ κρατάει στα χέρια του μια χριστουγεννιάτικη κάρτα.

«Γιατί κουβαλάς μαζί σου αυτή τη—»

Αμέσως μόλις ανοίγει την κάρτα, μια ανυπόφορα εύθυμη διασκευή του *We Wish you a Merry Christmas* αρχίζει να παίζει δίπλα στ' αφτί μου.

Βγάζω ένα βογκητό και σπρώχνω με το ένα χέρι από το κρεβάτι τον Όλιβερ, που προσγειώνεται στο πάτωμα και σκάει στα γέλια.

«Τι ενοχλητικός», μουρμουρίζω, προτού ανακαθίσω και ανάψω το πορτατίφ στο κομοδίνο μου.

«ΓΙΟΥΠΠ!» φωνάζει ο Όλιβερ. Αρχίζει να περιφέρεται μες στο δωμάτιό μου και να ανοιγοκλείνει την κάρτα, έτσι που ακούγονται ξανά και ξανά οι δύο πρώτες νότες.

Τα Χριστούγεννα στο σπίτι μας είναι συμπαθητικά. Χαλαρά. Ήσυχα. Ο μπαμπάς μας τα αποκαλεί «Ανοιξιάτικα Χριστούγεννα» – και καλά αστεϊάκι με το επίθετό μας, αφού Σπρινγκ σημαίνει «άνοιξη». Όταν ξυπνάμε, ανοίγουμε τα δώρα μας, αργότερα

έρχονται οι συγγενείς μας για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι και κάθονται μέχρι αργά. Αυτό είναι όλο. Εγώ παίζω βιντεοπαιχνίδια με τους αδελφούς μου και τις ξαδέλφες μας, ο μπαμπάς μεθάει, ο Ισπανός παππούς μου (ο μπαμπάς του μπαμπά μου) τσακώνεται με τον Άγγλο παππού μου (τον μπαμπά της μαμάς μου) – γενικά, περνάμε υπέροχα.

Όμως τα φετινά Χριστούγεννα θα είναι διαφορετικά. Ο δεκαπεντάχρονος αδελφός μου, ο Τσάρλι, έχει μια διατροφική διαταραχή. Νευρική ανορεξία. Τον ταλαιπωρεί εδώ και καιρό, αλλά η κατάσταση χειροτέρεψε τους τελευταίους μήνες. Ο Τσάρλι ζορίστηκε τόσο πολύ, ώστε τον Οκτώβριο άρχισε πάλι να αυτοτραυματίζεται. Έμεινε μερικές εβδομάδες σε μια ψυχιατρική κλινική που ειδικεύεται στη φροντίδα εφήβων με διατροφικές διαταραχές. Η κατάστασή του βελτιώθηκε πολύ, αλλά η όλη φάση ήταν δύσκολη. Προφανώς.

Είχε αρρωστήσει πολύ βαριά, αλλά δεν νομίζω ότι υπήρχε συγκεκριμένος λόγος. Αυτά τα πράγματα τυχαίνουν, όπως οι ασθένειες ή ο καρκίνος. Οπότε δεν φταίει εκείνος. Βασικά, νομίζω ότι μπορεί να φταίω εγώ για την επιδείνωσή του. Όταν πρόσεξα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά στη συμπεριφορά του,

δεν το είπα στους γονείς μου ούτε τον ρώτησα αν συνέβαινε κάτι. Δεν του μιλούσα αρκετά. Δεν του στεκόμουν αρκετά.

Όμως το θέμα δεν είναι πώς νιώθω εγώ. Το θέμα δεν είναι καν οι γονείς μου. Η μέρα των Χριστουγέννων είναι δύσκολη για τους ανθρώπους με διατροφικές διαταραχές, επειδή ξαφνικά τα πάντα στρέφονται γύρω από το φαγητό. Και ξέρω πόσο αγχώνεται ο Τσάρλι με το θέμα του φαγητού. Είναι ανήσυχος από τις αρχές της εβδομάδας, τσακώνεται με τη μαμά σχεδόν κάθε μέρα και κλείνεται συνέχεια στο δωμάτιό του.

Οπότε σήμερα αυτό που θέλω περισσότερο είναι να στηρίξω τον Τσάρλι.

Παίρνω το κινητό μου, αγνωώ τις ειδοποιήσεις και στέλνω μήνυμα στην κολλητή μου, την Μπέκι.

Τόρι Σπρινγκ

(06:16) ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ. Είσαι τυχερή που δεν έχεις αδέλφια. Είμαι πτώμα. Ο Όλιβερ μου έριξε ένα μαξιλάρι στη μούρη. Ελπίζω να απολαμβάνεις τον ύπνο σου. Τα λέμε.

XXXXXXXX

Η μαμά και ο μπαμπάς μάς είπαν να μην τους ξυπνήσουμε μέχρι να πάει τουλάχιστον 7:30. Τώρα είναι 6:17. Σηκώνομαι και ανοίγω τις κουρτίνες. Ο κόσμος απ' έξω είναι ακόμα σκοτεινός, με μια πορτοκαλιά αντανάκλαση από τα φώτα του δρόμου. Ξαπλώνω ξανά στο κρεβάτι μου και ανοίγω το ραδιόφωνο. Επιτέλους παίζει ένα γαλήνιο χριστουγεννιάτικο τραγούδι, αντί για το «All I want for Christmas is you». Μ' αρέσει. Ο Όλιβερ στροβιλίζεται με την καρέκλα του γραφείου μου, η χορωδία τραγουδάει την *Άγια Νύχτα*, τα μάτια μου κλείνουν ξανά, ο Όλιβερ κάθεται δίπλα μου στο κρεβάτι, η μουσική κάρτα είναι παρατημένη πάνω σε έναν σωρό από ρούχα στο πάτωμα, η ώρα πάει 6:29, 6:42, 6:55... Ο Όλιβερ μου τραβάει απαλά τα μαλλιά, φλυαρεί για τα δώρα που θέλει να λάβει και ρωτάει αν ο Άγιος Βασίλης έφαγε τα μπισκότα που του αφήσαμε κι εγώ κάτι μουρμουρίζω, δεν ξέρω τι, αποκοιμιέμαι...

Όσπου η πόρτα του δωματίου μου ανοίγει ξανά.

«Βικτόρια;»

Ξυπνάω για δέκατη φορά. Είναι ο Τσάρλι. Μόλις που φαίνεται στο αχνό φως, έτσι όπως στέκεται στην πόρτα με ένα σκούρο

μπλε φούτερ Adidas και ένα καρό παντελόني πιτζάμας. Δείχνει κουρασμένος, αλλά χαμογελάει. «Εύπνησες;»

«Όχι», λέω. «Βρίσκομαι σε φάση εξωσωματικής εμπειρίας. Είμαι το φάντασμά μου».

Ο Τσάρλι μπαίνει στο δωμάτιό μου με ένα γελάκι. Στρέφομαι προς το μέρος του Όλιβερ, που έχει αποκοιμηθεί στον ώμο μου, και τον σκουντάω απαλά με τον αγκώνα μου. Ανοίγει ξαφνιασμένος τα μάτια και βλέπει τον Τσάρλι.

«ΞΥΠΝΗΣΕ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΛΙ!» φωνάζει καθώς πετάγεται από το κρεβάτι και τρέχει προς το μέρος του. Στουκάρει στα πόδια του Τσάρλι και παραλίγο να τον ρίξει κάτω. Ο Τσάρλι γελάει και σηκώνει στην αγκαλιά του τον Όλιβερ σαν να ήταν μωρό, πράγμα που συμβαίνει τουλάχιστον μία φορά τη μέρα και κάνει τον μικρό μας αδελφό να χαχανίζει χαρούμενος. «Ουάου, έχεις ξυπνήσει για τα καλά, ε;»

«Μπορούμε να πάμε κάτω τώρα;»

Ο Τσάρλι κουβαλάει ξανά τον Όλιβερ ως το κρεβάτι μου. «Όχι, η μαμά είπε στις εφτάμισι».

«Γκρρρρρ». Ο Όλιβερ ξεφεύγει με έναν ελιγμό από την αγκαλιά του Τσάρλι και προσγειώνεται δίπλα μου στο κρεβάτι.

Χώνεται αμέσως κάτω από τα σκεπάσματα κι έπειτα ο Τσάρλι κάθεται δίπλα του, με την πλάτη του στηριγμένη στο κεφαλάρι.

«Ουφ. Οι μικροί αδελφοί είναι πολύ ενοχλητικοί», λέω, αν και στην πραγματικότητα χαμογελάω κι εγώ. Κουλουριάζομαι κάτω από το πάπλωμα. «Δεν μπορούσατε να μείνετε στα κρεβάτια σας;»

«Εμείς απλώς κάνουμε τη δουλειά μας», λέει ο Τσάρλι με ένα χαμόγελο. «Συγγνώμη, τι ακούς; Τον σταθμό της εκκλησίας;»

«Δεν νομίζω ότι μπορώ ν' αντέξω τη Μαράια Κάρεϊ πρωί πρωί».

Ο Τσάρλι βάζει τα γέλια. «Ούτε εγώ». Τα μαλλιά του στέκονται όρθια πάνω από το μέτωπό του, σαν του Όλιβερ. Έχει μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του – δεν θυμάμαι πια πώς είναι το πρόσωπό του χωρίς αυτούς τους κύκλους. Κατά τ' άλλα, όμως, δείχνει να είναι ο φυσιολογικός εαυτός του, με το ψηλόλιγνο σκαρί του και τον ήπιο χαρακτήρα του.

«Δεν έχω κοιμηθεί πάνω από δύο ώρες», λέω.

«Μια απ' τα ίδια», μου απαντάει, αν και νομίζω ότι η δική του αϋπνία οφείλεται σε διαφορετικούς λόγους.

«Πόσα δώρα σου φέρνει ο Άγιος Βασίλης όταν είσαι εφτά

χρονών;» ρωτάει ο Όλιβερ, που τώρα στέκεται όρθιος στο κρεβάτι μου και χοροπηδάει στο πάπλωμα. Ο Τσάρλι κι εγώ ξεσπάμε σε γέλια.

«Εφτά», λέει κατηγορηματικά ο Τσάρλι. «Όσα και τα χρόνια που ζεις».

«Δηλαδή... όταν θα γίνω ογδόντα χρονών, θα μου φέρει ογδόντα δώρα;»

Ο Τσάρλι τον σπρώχνει ελαφρά στο στήθος και ο Όλιβερ πέφτει στο πάπλωμα με ένα πλατύ χαμόγελο. «Ναι, αρκεί να μην έχεις κάνει αταξίες!»

«Ανυπομονώ να γίνω ογδόντα χρονών», λέει ο Όλιβερ.

«Κι εγώ το ίδιο», λέει ο Τσάρλι.

Χαίρομαι που είμαστε πάλι όλοι μαζί. Ένωθα περίεργα όταν ήμασταν στο σπίτι μόνο η μαμά, ο μπαμπάς, ο Όλιβερ κι εγώ.

Ο Όλιβερ είναι ακόμα πολύ μικρός για να κουβεντιάσω μαζί του. Και, παρόλο που οι γονείς μου δεν μου τη σπάνε, δεν έχω και πολύ στενή σχέση μαζί τους. Η μαμά μου έχει την παράξενη συνήθεια να αποφεύγει τις συζητήσεις για οποιοδήποτε –έστω και ελάχιστα– σοβαρό ή συναισθηματικό ζήτημα. Το ίδιο ισχύει και για τον μπαμπά μου, μόνο που εκείνος αναπληρώνει αυτό

το κενό μιλώντας συνέχεια για βιβλία. Τα πηγαίνουμε όλοι καλά μεταξύ μας, αλλά νιώθω ότι δεν συζητάμε ποτέ για πιο ουσιαστικά θέματα.

Οι γονείς μου δεν θέλουν ακόμη να μιλούν ανοιχτά για τη διατροφική διαταραχή του Τσάρλι, παρόλο που τώρα ακολουθεί το κατάλληλο θεραπευτικό πρόγραμμα. Νόμιζα ότι ύστερα απ' αυτό τα πράγματα θα άλλαζαν, ότι θα αρχίζαμε να συζητάμε με περισσότερη ειλικρίνεια για τα συναισθήματά μας και τα σχετικά.

Όμως τα πράγματα δεν άλλαξαν.

«Φαντάζεσαι πώς θα είσαι όταν γεράσεις πολύ;» λέει ο Τσάρλι με φωνή ηλικιωμένου. Ο Όλιβερ χαχανίζει και μπουσουλάει ως το κεφαλάρι του κρεβατιού, για να καθίσει δίπλα μας. Το χαμόγελο του Τσάρλι είναι μεταδοτικό.

Τα αδέρφια μου παίζουν και χασκογελούν. Η σημερινή μέρα θα είναι ζόρικη για όλους μας, όμως φαντάζομαι ότι όλοι οι άνθρωποι περνούν πιο ζόρικες μέρες. Παλιότερα πίστευα ότι το ζόρικο είναι προτιμότερο από το βαρετό, αλλά έχω καταλάβει πια ότι αυτό δεν ισχύει. Τους τελευταίους μήνες περάσαμε πολλές ζόρικες μέρες. Υπερβολικά πολλές ζόρικες μέρες.

«Καλά Χριστούγεννα», λέει ξαφνικά ο Τσάρλι. Γέρνει πάνω από τον Όλιβερ και στηρίζει το κεφάλι του στο δικό μου. Γέρνω λιγάκι κι εγώ κι ακουμπάω το κεφάλι μου στον ώμο του. Το ραδιόφωνο εξακολουθεί να παίζει. Νομίζω ότι έχει αρχίσει να χαράζει, αν και μπορεί να είναι απλώς το φως από τις λάμπες του δρόμου. Δεν θα επιτρέψω στον εαυτό μου να σκέφτεται τους τελευταίους μήνες, την κατάσταση του Τσάρλι, τη δική μου κατάσταση, τη θλίψη και τη στενοχώρια. Θα διώχνω από το μυαλό μου όλες αυτές τις σκέψεις. Μόνο για σήμερα.

«Καλά Χριστούγεννα», λέω.

Παρόλο που προσπαθώ να μην αποκοιμηθώ ξανά, τελικά κοιμάμαι, ακούγοντας το γέλιο του Όλιβερ να αντηχεί στ' αφτιά μου.

Είναι δώδεκα παρά δέκα, αλλά ο Τσάρλι κι εγώ φοράμε ακόμη τις πιτζάμες μας, είμαστε αραχτοί στον καναπέ του σαλονιού και παίζουμε τη νέα έκδοση του Mario Kart.

Ήταν δώρο για τον Όλιβερ, αλλά ο μικρός μας αδελφός είναι πολύ απασχολημένος με τα άπειρα αυτοκινητάκια, φορτηγάκια και τρακτέρ που του έχουν πάρει.

Οι γονείς μας έκαναν δώρο σ' εμένα ένα καινούριο λάπτοπ

και στον Τσάρλι ένα καινούριο κινητό – πράγματα που είχαμε ζητήσει. Δεν είναι το στιλ των γονιών που θα σου κάνουν κάποιο δώρο-έκπληξη. Και, παρόλο που ο Τσάρλι κι εγώ δεν πολυσκεφτόμασταν μέχρι στιγμής τι δώρα να κάνουμε ο ένας στον άλλον, φέτος εγώ του πήρα ένα Bluetooth ηχείο για το δωμάτιό του και εκείνος μου πήρε μια θήκη για λάπτοπ με τη Γουένσντεϊ Άνταμς. Μάλλον γνωριζόμαστε καλύτερα απ' όσο πιστεύουμε.

«Είναι ιδέα μου ή αυτή η έκδοση είναι πολύ πιο δύσκολη από την παλιά;» ρωτάω τον Τσάρλι.

Προσπαθεί να στρίψει το καρτ του Baby Mario σε μια γωνία, αλλά τελικά πέφτει σε έναν γκρεμό. «Είναι όντως δύσκολη. Ήμουν πολύ καλός σ' αυτό το παιχνίδι».

Στουκάρω τον Bowser σε ένα δέντρο και καταλήγω στην τελευταία θέση. «Λες να δοκιμάσουμε την πίστα με το ουράνιο τόξο;»

«Δεν ξέρω. Δεν νομίζω ότι η αυτοπεποίθησή μου μπορεί ν' αντέξει κι άλλο πλήγμα».

«Ουάου».

«Έπεσα μέσα και για τους δυο μας;» ρωτάει με ένα γελάκι.

«Μπορεί», απαντάω με ένα συνωμοτικό μειδίαμα.

«Παιδιά;» Η μαμά μπαίνει στο σαλόνι με βλέμμα απορίας.

Φοράει τα χριστουγεννιάτικα ρούχα της –ένα μοβ φόρεμα που, βασικά, είναι αρκετά συμπαθητικό– και έχει κάνει τα μαλλιά της μπούκλες. Πάντα μας αναγκάζει να ντυνόμαστε πιο καλά τη μέρα των Χριστουγέννων, λες και κάνουμε τίποτα άλλο πέρα απ' το να σαπίζουμε για δώδεκα ώρες στον καναπέ. Μας κοιτάζει με ανασηκωμένα φρύδια. «Δεν θα πάτε να ντυθείτε;»

Ο Τσάρλι δεν απαντάει, οπότε πετιέμαι και λέω: «Ναι, σ' ένα λεπτό».

«Μην αργήσετε. Σε ένα μισάωρο θα έχουν έρθει όλοι».

«Εντάξει, θα σηκωθούμε μόλις τελειώσουμε αυτή την πίστα».

Η μαμά φεύγει. Ρίχνω μια ματιά στον Τσάρλι, που έχει ακόμα το βλέμμα του καρφωμένο στην οθόνη. Δεν νομίζω ότι έχουν τσακωθεί σήμερα, αλλά το νιώθω να 'ρχεται. Και, για να είμαι ειλικρινής, η μαμά με έχει εκνευρίσει λιγάκι.

Από τότε που ο Τσάρλι γύρισε στο σπίτι, του φέρεται πολύ απότομα, πράγμα που δεν βοηθάει την κατάσταση. Αν τον πλησίαζε με περισσότερη κατανόηση –αν, ας πούμε, τον ρωτούσε πώς ένιωθε σήμερα–, ίσως ο Τσάρλι να της ανοιγόταν.

«Θα τα βγάλεις πέρα με τη σημερινή φάση;» τον ρωτάω. Δεν θέλω να αναφερθώ στο τραπέζι. Ο Τσάρλι και ο μπαμπάς

έφτιαζαν ένα διατροφικό πλάνο, ώστε ο Τσάρλι να είναι προετοιμασμένος, αλλά διάβασα στο Ίντερνετ ότι όσο περισσότερο του μιλάμε για το θέμα του φαγητού τόσο χειρότερα νιώθει.

«Ναι, εντάξει είμαι», λέει.

Ίσως δεν πρέπει να το συζητήσουμε.

Όταν φτάνουμε στο τέλος της πίστας, του λέω: «Πρέπει οπωσδήποτε να παίξουμε την πίστα με το ουράνιο τόξο, προτού πάμε να ντυθούμε».

«Σοβαρά τώρα; Πιστεύεις ότι μπορείς ν' αντέξεις τόσες αποτυχίες μέσα σε μία μέρα;»

«Δεν ξέρεις ποτέ... Μπορεί να τα πάω τέλεια».

Ο Τσάρλι γελάει ειρωνικά. «Ναι, καλά».

Τελικά φοράω τη μοναδική φούστα της γκαρνταρόμπας μου – μια γκριζα φούστα– και τη συνδυάζω με ένα πουκάμισο και ένα πουλόβερ. Επειδή είμαι το πιο αντικοινωνικό άτομο του κόσμου, δεν έχω συχνά την ευκαιρία να περιποιηθώ την εμφάνισή μου, οπότε σήμερα αποφασίζω να χτενίσω τα μαλλιά μου, μάλλον για πρώτη φορά από τότε που ξεκίνησαν οι χριστουγεννιάτικες διακοπές. Μπορείτε να με συγχαρείτε.

Οι συγγενείς μας αρχίζουν να καταφτάνουν. Ο Τσάρλι κι εγώ έχουμε αναλάβει την «ευθύνη της υποδοχής», πράγμα που περιλαμβάνει πολύ περισσότερες αγκαλιές απ' όσες μπορώ να αντέξω. Πρώτα έρχονται η γιαγιά και ο παππούς. Ο παππούς γκρινιάζει για κάποιο πρόβλημα που έχει το αυτοκίνητό του και η γιαγιά μάς κοιτάζει με απολογητικό ύφος. Έπειτα φτάνουν η γιαγιά και ο παππούς από την Ισπανία – ήρθαν την προηγούμενη εβδομάδα από το Μοχάκαρ και μένουν στο σπίτι του θείου Αντ. Ο Τσάρλι πιάνει μια αλαμπουρνέζικη κουβέντα στα ισπανικά με τον παππού, ενώ η γιαγιά αρχίζει να με ψέλνει ατελείωτα επειδή έκοψα τόσο κοντά τα μαλλιά μου το καλοκαίρι.

Μαζί τους έρχονται ο αδελφός του μπαμπά και η οικογένειά του – ο θείος Αντ, η θεία Τζουλις και οι τρεις ξαδέλφες μας: η Κλάρα, που είναι είκοσι χρονών και σπουδάζει Κτηνιατρική· η Έστερ, που είναι συνομήλική μου· και η Ροζάνα, μια δωδεκάχρονη που δεν βάζει γλώσσα μέσα της. Ακολουθούν αρκετοί ηλικιωμένοι συγγενείς (ακόμα δεν ξέρω τι είδους συγγένεια έχουμε με τους περισσότερους απ' αυτούς)· η αδελφή της μαμάς, η θεία Γουέντι· και η αδελφή του μπαμπά, η Σοφία, με τον άντρα της, τον Ομάρ, και το νεογέννητο αγοράκι τους.